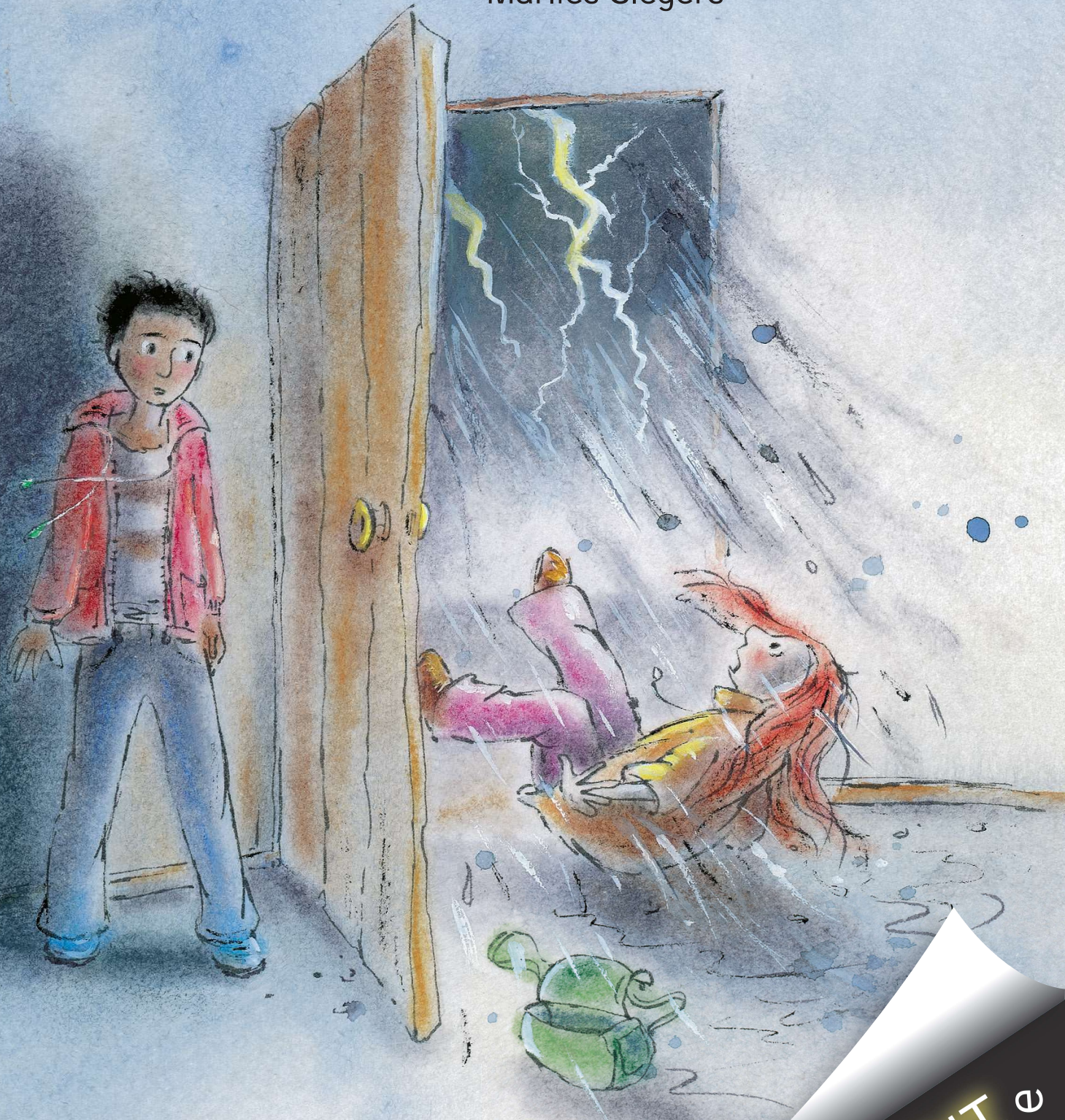


Help me!

Marlies Slegers



zwijzen

Sluit aan bij school

ZOEKLICHT
dyslexie

Marlies Slegers

Help me!

met tekeningen van
Sandra Klaassen



Sluit aan bij school

Zwijssen, dé leesspecialist sinds 1846. Ruim 80% van de kinderen leert op school lezen met Zwijssen. Lezen is de basis voor leren: van rekenen tot schrijven, van geschiedenis tot aardrijkskunde. Zwijssen, voor een leven lang leesplezier!



is het gebruikte lettertype in deze uitgave



1e druk 2020
ISBN 978.90.487.3760.4
NUR 286

© Uitgeverij Zwijssen B.V., Tilburg, 2020
Tekst: Marlies Slegers
Herziene uitgave, eerder verschenen in 2015.
Illustraties: Sandra Klaassen
Foto auteur: Renate Reitler
Foto illustrator: René Jansen
Tips: Monique van Hest
Vormgeving: Marieke Nelissen, le petit studio

Voor België:
Uitgeverij Zwijssen.be, Antwerpen
D/2020/1919/015

Behoudens de uitzonderingen in de Auteurswet mag niets uit deze uitgave worden openbaar gemaakt of veeleelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorlicentiesvoor knipselkranten en -diensten of voor het overnemen voor onderwijsdoeleinden kunt u contact opnemen met de Stichting PRO: www.stichting-pro.nl. Voor meer informatie over auteursrecht in het onderwijs gaat u naar www.onderwijsauteursrecht.nl.

Inhoud

1. Bruno uitlaten	5
2. Help me!	9
3. Op het schoolplein	11
4. Wachten	14
5. Tom en Jasmijn	17
6. Onweer op het strand	20
7. Amir	23
8. Terug naar Marokko	27
9. Liegen	32
10. Bang, boos en verliefd	36
11. Maandag	41
12. Een plan	45
13. Een spoor van schelpen	47
Tips om in de klas over dit boek te praten	54

1. Bruno uitlaten

‘Eva, laat jij Bruno uit?’

Mam staat bij het aanrecht.

Eva zucht en pakt de riem van de hond.

‘Waarom moet ik altijd met hem wandelen?’

Ze kijkt naar haar broertje.

Hij zit op de bank en kijkt tv.

‘Waarom hoeft Tim dat nooit te doen?’

Ik wilde niet eens een hond!’

De hond kregen ze toen pap doodging.

Alsof Bruno papa kan vervangen.

Eva mist haar vader iedere dag.

Al 428 dagen lang mist ze hem.

Mam dacht dat een hond troost zou brengen.

Maar Bruno stinkt soms.

En Eva hoefde haar vader niet uit te laten.

Het is koud en guur buiten.

Eva trekt de rits van haar jas dicht.

Ze steekt een hand in haar zak.

‘Kom,’ zegt ze en ze trekt aan de riem.

‘We gaan naar het strand.’

Het strand is verlaten.

Haar laarzen sloffen door het mulle zand.

Een paar meeuwen vliegen langs.



Ze zoeken naar krabben en **schelpen**.

Eva houdt van het strand.

Het meest houdt ze van de zomer.

Er klinkt dan muziek uit de strandtent.

Kinderen lachen en rennen naar het water.

Iedereen is vrolijk.

Nu is het maart en het strand is nog leeg.

Eva loopt tegen de wind in langs **strandhuisjes**.

Ze denkt aan school.

Aan haar vriendinnen Jasmijn en Tessa.

Aan het feest zaterdag bij Tom.

Als ze aan Tom denkt, moet ze blozen.

Als ze tegen Tom praat, stottert ze.

Als ze aan Tom denkt, bonkt haar hart sneller.

Eva denkt aan haar vader.

Als ze aan pap denkt, gaat haar hart trager.

Pap hield ook van het strand.

Haar ogen tranen.

Eva veegt boos langs haar wang.

Bruno trekt aan de riem.

Eva maakt hem los.

Bruno rent naar de zee.

Hij hapt naar de golven en rent achter meeuwen aan.

Eva loopt rustig verder.

In het zand liggen schelpen.

Ze zijn roze, bruin, grijs, zwart en wit.

Eva blaast in haar handen.
Die zijn inmiddels koud.
Ze wil naar huis.
Ze wil warme thee en een koekje.
'Bruno, we gaan.
Kom hier!'
Bruno graaft met zijn poten in het zand.
Hij springt omhoog en rent dan weg.
Hij rent naar iets toe.
'Bruno, kom hier, stomme hond!'
Eva maakt een toeter van haar handen.
Zo roept ze naar het bruine beest.
Maar hij luistert niet en rent door.
Dan stopt hij en hij snuffelt wat.
Hij blaft en kijkt naar Eva.
Ze loopt naar hem toe.

Eva kijkt boos naar de hond.
'Suffe hond!
Je moet komen als ik je roep!'
Maar Bruno luistert niet.
Hij likt aan een stuk brood.
Eva kijkt naar het zand.
En dan ziet ze het ...
Er liggen **schelpen** in het zand.
Ze vormen samen een paar woorden.
Eva leest geschrokken wat er staat.

2. Help me!

Ja, het staat er echt.

In het zand staan twee woorden: *Help me*.

Eva kijkt om zich heen.

Ze ziet niets of niemand.

Is dit een grap?

Of heeft iemand echt hulp nodig?

Maar wie dan?

Eva bijt op haar lip en denkt na.

Wie het ook geschreven heeft, is nu weg.

Want het strand is verlaten.

Maar die persoon komt misschien wel terug.

En hij of zij heeft hulp nodig.

Eva krijgt een idee.

Bruno duwt zijn kop tegen haar aan.

Ze denkt na en aait Bruno.

‘Kom, Bruno, we gaan **schelpen** zoeken!’

Eva loopt naar de **vloedlijn**.

Daar liggen de meeste schelpen.

Ze begint ze op te pakken.

Allerlei soorten schelpen.

Groot en klein.

Wit en gekleurd.

Na een poos heeft Eva genoeg schelpen.

Haar zakken zitten vol.

Ze loopt terug naar de woorden.
Ze knielt in het zand
en haalt de **schelpen** uit haar jaszakken.
Dan begint ze met neerleggen.
Een paar keer staat ze op.
Dan kijkt ze of alles goed ligt.
Tevreden kijkt ze naar de woorden.
Woorden die zij heeft gemaakt van schelpen.
Ze leest ze nog een keer.
Help me staat er.
En daaronder staan woorden van **Eva**:
Waarmee kan ik helpen?
Ze kijkt nog een keer rond.
Ze hoopt maar dat iemand dit leest.
En morgen komt ze terug.
Ze fluit naar **Bruno**.
'Kom op, jongen, we gaan.
Morgen kijken we of er weer iets ligt!'

3. Op het schoolplein

Het is druk op het schoolplein.

Jasmijn, Tessa en **Eva** staan tegen het hek.

Eva vertelt over de woorden op het strand.

‘Straks ga ik weer terug.

Ik ga kijken of er een antwoord staat.’

‘Misschien is het een grap,’ zegt Tessa.

‘Kijk je wel uit?

Het klinkt best raar.

Wie schrijft er nou *help me* in het zand?’

‘Iemand die hulp nodig heeft,’ zegt Eva.

‘Gaan we zaterdag samen naar het feest?’

Tom is dan jarig.

Hij heeft de hele klas gevraagd.

Eva heeft nu al zin in het feest.

Misschien kan ze hem wel vertellen wat ze voelt.

Dat het kriebelt als ze aan hem denkt.

Ze kijkt waar hij is.

Hij voetbalt met Karim en Stijn.

En dan kijkt hij even haar kant uit.

Hij lacht en zwaait naar hen.

Eva wordt rood en kijkt weg.

Dan gaat de bel en het schoolplein stroomt leeg.

Als ze thuis is, pakt ze de riem van **Bruno**.

‘Eva, waar ga je heen?’

Mam kijkt op van de krant.

‘Ik ga met **Bruno wandelen.**’

Mam lacht verbaasd.

‘Zomaar uit jezelf?’

Eva knikt.

‘Ja, het moet toch gebeuren.’

Ze haast zich met Bruno naar het strand.

Zouden er weer woorden in het zand staan?

Eva kijkt rond op het strand.

Het is een beetje mistig.

Waar lagen de **schelpen** gisteren?

Ze denkt na en tuurt rond.

Dan begint ze te lopen.

Bruno rent alvast vooruit.

Blaffend springt hij naar de zeemeeuwen.

Eva lacht.

Soms is zo’n hond best grappig.

En dan opeens staat ze stil.

Voor haar, in het zand, staan woorden:

Ik heb honger.

Kun je eten brengen?

Er ligt een hoopje schelpjes naast.

Eva kijkt rond.

In de verte loopt een meisje.

En nog verder een vrouw.

Zij heeft twee kinderen bij zich.

Maar niemand kijkt naar Eva.

Eva is met haar hond Bruno op het strand.
Ze ziet schelpen in het zand liggen.
De schelpen vormen twee woorden.
Er staat: Help me.
Eva schrijft terug met schelpen in het zand.
Op een dag schuilt ze voor het onweer.
Maar ze is niet alleen in het
strandhuisje ...



ZOEKLICHT
dyslexie

Zoeklicht Dyslexie, voor kinderen met leesproblemen of dyslexie.
Het lezen van dit boek wordt makkelijker gemaakt door het speciale
lettertype, overzichtelijk ingedeelde pagina's, eenvoudig taalgebruik en
uitvouwpagina's met extra aandacht voor de belangrijke woorden uit
het verhaal.

NUR 286

ISBN 978-90-487-3760-4



9 789048 737604



onrecht

AVI M4

makkelijk lezen

Zwijzen, dé leesspecialist sinds 1846